

N:o 44.

Af herr **G. Ericsson** i Stockholm, om tillägg till 21 § i gällande stadga.

Det är allmänt bekant, att taxeringskomitéerna för många arbetare nedsatt den årliga inkomsten under 800 kronor, och att många af dem, som besvärat sig häröfver, ingen ändring vunnit.

Taxeringskomitéerna kunna beröfva hvem som helst, som ej är tjensteman och derigenom kan bevisa huru stor inkomst han har, hans politiska rösträtt genom att taxera honom till mindre belopp än 800 kronor.

I 21 § af gällande bevillningsförordning är stadgadt, att en hvar, som icke är pliktig att lemna uppgift för taxeringen, är obetaget att meddela upplysning om sina inkomsters och tillgångars verkliga belopp, men det är ej stadgadt, att de myndigheter, som verkställa och pröfva taxeringen, ovilkorligen skola fästa afseende vid dylika uppgifter.

Något betänkligt kunde det väl också vara att stadga som allmän regel, att taxeringskomité skall vara så bunden af taxeringsskyldigs uppgifter, att komitén ej må ega uppskatta honom till lägre belopp än han uppgifvit, emedan mången kunde frestas att, i ändamål att stärka sin kredit, falskeligen uppgifva sin inkomst till större belopp än det verkliga.

Men detta skäl gäller ej i afseende å dem, som endast kunna uppgifva sin årliga inkomst till så ringa belopp som 800 kronor.

Att vinna ändring, då en arbetare, som har 800 kronor i årlig inkomst, blifvit taxerad derunder, är ej lätt, ty arbetaren kan väl styrka hvad han uppbär af sin arbetsgifvare i arbetslön, men om årslönen ej uppgår till 800 kronor, kan han dessutom hafva åtskilliga smärre inkomster, hvarjemte hans hustru, om han är gift, kan hafva icke så

obetydliga inkomster. Dessa senare samt sina egna extra inkomster är han icke i tillfälle att till beloppet styrka och kan därför icke genom klagomål vinna ändring i en orättvis taxering, som beröfvar honom hans politiska rösträtt.

Jag får därför föreslå, att Riksdagen måtte besluta införa följande tillägg till 21 § bevillningsförordningen:

»Har skattskyldig uppgifvit sin årliga inkomst till 800 kronor, må den vid taxeringen ej kunna ned-sättas derunder.»

Den enda invändning, som häremot kan göras, är den, att de, som icke hafva 800 kronor i årlig inkomst, skulle genom att uppgifva sig hafva nämnda inkomst och genom att därför betala bevillning erhålla politisk rösträtt, men om detta också skulle blifva förhållandet med en eller annan, så skedde dermed ingen orättvisa, enär politisk rösträtt borde tillkomma alla, som betala skatt, stor eller liten sådan. Deremot förekommes genom ett sådant stadgande den orättvisa, som nu ofta begås, då de, som verkligen hafva 800 kronor i årlig inkomst, taxeras för mindre belopp, hvarigenom de beröfvas sin politiska rösträtt, utan att ändring i detta förhållande af ofvaannämnda skäl kan vinnas, så länge icke ett sådant stadgande, som ofvan blifvit föreslaget, finnes.

Stockholm den 12 maj 1887.

Gustaf Ericsson.